

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

14. ročník ekumenického setkání lidí dobré vůle
v rámci oslav vzniku Československé republiky

www.modlitbazadomov.cz

„Komukoli můžeš prospět, prospívej rád.“
J. A. Komenský

28/10/2020

Husův sbor ve Vršovicích
Moskevská 34 / Praha 10

MODLITBA ZA DOMOV

Žít ve společném domě

15.00—16.30

PŘÍMÝ PŘENOS ČESKÉ TELEVIZE

14.30—16.30
TVOŘIVÁ DÍLNA
pro děti a rodiče
sborová budova

17.00—18.00
BESEDA S HOSTY
divadlo MANA

18.00—20.00
DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ
„Země česká, domov můj?“
divadlo MANA / snížené vstupné

28/10—8/11/2020
**VÝSTAVA DĚTSKÝCH
VÝTVARNÝCH PRACÍ**
v kostele

Moderují **Michaela Dolinová** a **David Frýdl** (místní faráři)
Hosté **VÁCLAV NECKÁŘ & kapela Bacily** / **MARTA KUBIŠOVÁ** /
pěvecký sbor Pueri gaudentes / **Martina Viktorie Kopecká** /
Jan Hábl / **Lukáš Jurek** / **Marek Drábek**

Vstup do kostela před přímým
přenosem ČT bude umožněn
pouze do 14.45 hod. /
Vstup zdarma na všechny
akce, pokud není uvedeno jinak.

Organizuje

Ekumenická rada
církví v ČR

Ekumenická rada církví v ČR / Donská 5 / 101 00 Praha 10 / +420 271 742 326 / www.ekumenickarada.cz
Děkujeme České televizi za realizaci přímého přenosu a Husovu sboru ve Vršovicích za spolupráci.

Hlavní mediální partner

Česká televize

Partneři

MINISTERSTVO
KULTURY

YHUSITA

ČESKÁ BIBLICKÁ
SPLEČENOST

Katolický
tydeník

Křesťanský
Evangelický
tydeník

ČESKÝ
BRATR

ŽIVOT
VĚTVY

Český zápas

#COMMUNIO

Naše
rodina

BRÁNA

VŘEŠOVICKÉ
DIVADLO
MANA

Šel jsem po delším čase s jedním z mých synů do kina. Vybrali jsme si film, který nás zaujal svým tématem a jehož tvůrčí tým pro nás představoval jistou záruku kvality. Vydali jsme se na Šarlatána, český film v režii polské režisérky Agniesky Hollandové. To přece nemůže dopadnout špatně, říkali jsme si: Ivan Trojan v hlavní roli je skvělý herec, Marek Epstein renomovaný filmový scénárista, stejně tak jméno režisérky zaručovalo, že se bude jednat v české kotlině o filmovou událost roku. Náš dojem po rozsvícení světel v sále? Přinejmenším rozpačitý. Herecké výkony skvělé, režijní vedení také, kamera, světlo, zvuk, stavba: všechno výrazný nadprůměr oproti tomu, co soudobá česká kinematografie nabízí. Film je přiblížením životního příběhu Jana Mikoláška, léčitela a bylinkáře, jehož profesní i osobní život sevřely dvě totality - nacistická a komunistická. O hlavním hrdinovi jsem až do zhlédnutí filmu nevěděl prakticky nic, o to větší bylo moje překvapení, když jsem si poté začal informace o něm dohledávat a srovnával je s jejich filmovým podáním. Jako problematické spatřuji uvození filmu, který je prezentován jako „natočený podle skutečných událostí.“ Skutečnost viděná na plátně je odlišná od skutečnosti dokladované historickými prameny, které jsou k postavě Jana Mikoláška poměrně snadno dohledatelné. Rozumím, čemu se říká „umělecká licence“, „tvůrčí proces“, autoři filmu netočili historický dokument, vadí mi však, když je skutečná postava prezentována diametrálně odlišně od toho, co

o ní víme z historie, a fabulace pak zastře a nahradí to, co je doložitelné. Poměrně nedávno podobné pnutí mezi tím „co je pravda“ a co umělecká fikce nastalo po odvysílání televizního seriálu Bohéma o československé kinematografii, kde se na obranu svého otce ozvala dcera herce Zdeňka Štěpánka Jana Štěpánková. Podobně Mozartův současník Salieri bude mít už asi na věky pověst „génia průměrnosti“, který neváhá svého talentovanějšího kolegu otrávit, aby jeho díla vydával za své. Přitom se vzájemně respektovali a Salieri dokonce vzdělával Mozartovy děti. Šarlatán je z podobného soudku: bere si historickou postavu a nikoliv nezakrytě - přiznaně, nýbrž skrytě o ní fabuluje, a to si myslím, že se nemá. Když se takto chováme k živým lidem, říká se tomu pomluva, která je dokonce žalovatelná, vůči mrtvým „umělecký záměr“, kterým „zlidšťujeme“ zažitou představu o někom, který byl možná úplně jiný, nežli jsi myslíme. Možná byl, možná nebyl, umělec ale v tomto nemá být arbitr. Pokud nám chce sdělit něco ze svého tvůrčího pnutí, může k tomu použít postavu vymyšlenou a s ní pak nakládat dle svého úradku, u skutečných lidí, zasazených umělcovou libovůlí do jiných kontextů, s tím mám problém. Když jsem o tom vyprávěl ženě, která mi dobře radila, abych na film nechodil, našel jsem útěchu v jejích slovech: „Víš, já kdybych nevěřila, tak se z té nespravedlnosti - co jí je ve světě, zblázním...“ Ještě že máme ve víře naději, že jednou všechny naše životní příběhy budou správně zaknihovány u toho, který není šarlatán, ale dárce milosti.

David Frýdl

MODLITBA OPATINSKÝCH STARCŮ

Pane, dej abych s pokojem v duši přijal vše, co mi přinese nadcházející den.

Dej, abych se cele odevzdal Tvé svaté vůli.

Po celý den mě ve všem veď a posiluj. Ať bych dostal jakékoliv zprávy během dne, nauč mne je přijmout s pokojnou duší a pevným přesvědčením, že nade vším je Tvá svatá vůle.

Ve všech mých skutcích a slovech, veď mé myšlenky a city.

Ve všech nepředvídaných situacích

mi nedej zapomenout, že všechno je sesláno od Tebe.

Nauč mne přímo a rozumně jednat s každým členem mé rodiny, abych nikoho nezarmucoval a neroztrpčoval.

Pane, dej mi sílu přenést se přes útrapy přicházejícího dne a přes všechny události, které přinese.

Veď mou vůli a nauč mě modlit se, věřit, doufat v Tebe, trpět, odpouštět a milovat.

Amen

NEDĚLE V ŘÍJNU

18. neděle v mezidobí 4. října

Hospodine, v tvé moci je všechno a nikdo ti nemůže odolat. Neboť ty jsi učinil nebe a zemi i všechno podivuhodné pod nebem. Jsi Pánem všeho. (Přídavky k Ester 13, 9-10)

První čtení z Písma: Izajáš 5, 1-7

Druhé čtení z Písma: Filipským 3, 4b-14

Evangelium: Matouš 21, 33-46

19. neděle v mezidobí 11. října

Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění. (Žalm 130, 3-4)

První čtení z Písma: Izajáš 25, 6-9

Druhé čtení z Písma: Filipským 4, 1-9

Evangelium: Matouš 22, 1-14

20. neděle v mezidobí 18. října

K tobě volám a ty odpovíš mi, Bože, nakloň ucho, slyš, co říkám. Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel. (Žalm 17, 6.8)

První čtení z Písma: Izajáš 45, 1-6

Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 1, 1-10

Evangelium: Matouš 21, 14-22

XXXI. neděle v mezidobí 25. října

Ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. (Žalm 105, 4-5)

První čtení z Písma: Leviticus 19, 1-2.15-18

Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 2, 1-8

Evangelium: Matouš 22, 34-46

Ez 18, 1.29-32

Fp 2, 1-13

ev. Mt 21, 23-32

NECHCE SE MI

Pomoci svému otci se očividně nechtělo jít ani jednomu ze dvou synů. Ten první měl odvalu říct otci, že nepůjde, přímo do očí. „Nechce se mi.“ To je upřímná odpověď, která se nesnaží nic maskovat. Prostě se mi nechce, tak nejdu. Nevidím jediný důvod, proč se přemáhat. Druhý syn otci slibuje, že přijde, ale nedorazí. Říká, že půjde, aby měl od otce pokoj. Aby ho otec svou otázkou už znovu neobtěžoval.

A kdo má děti, zná důvěrně oboje. Jak přímou neochotu typu: „na to zapomeň.“, tak i odpověď: „jó, už jdu“, opakovanou v pravidelných postupně se prodlužujících intervalech s nadějí, že rodič nakonec zapomene. Tomu zbývá buď rezignovat, nebo neustále svou prosbu opakovat v pravidelných postupně se zkracujících intervalech až do úplného vyčerpání, většinou, bohužel, rodiče. Ještě může ztropit scénu, která ho ale vyčerpá natolik, že si říká, jestli mu to nakonec stálo za tu pomoc.

Asi první otázka, která člověka při čtení tohoto podobenství napadne je, jak se postavit úkolům, do kterých se nám zoufale nechce. Jakou strategii používáte vy? Já, když stojím před nějakým hodně nepříjemným úkolem, se většinou rozpomenu na to, co všechno jsem už s Boží pomocí zvládla, čím vším jsem už prošla. A to mně dodá odvalu, že tenhle úkol nakonec taky dám. A pak mi pomáhá si daný úkol, fakticky i mentálně, rozložit do několika menších a zvládat je jeden

po druhém. Dort taky nesníme na posezení, ale po porcích.

Naše dnešní podobenství ale nebylo napsáno jako návod, jak zvládat pracovní vytížení a čelit narůstajícím úkolům. A tak se vraťme ke dvěma synům a otcově prosbě, aby mu šli pomoci. Ten syn, který na počátku slibuje, že přijde, nakonec nedorazí. Třeba tomu ale nebylo tak, že to slíbil jen proto, aby měl od otce pokoj. Možná opravdu chtěl pomoci, jeho odpověď mohla být stejně upřímná jako jeho bratra, který říká rovnou ne. Třeba to jen nestihl pro jiné pracovní povinnosti, možná si jen špatně stanovil priority a na pomoc otci mu už nezbyl čas. Možná už byl i na cestě, ale na poslední chvíli mu do toho něco vlezlo.

Ten první syn to říká na rovinu. „Nechce se mi“, přesto ale přijde. Co bylo tím podnětem k tomu, aby nakonec šel? Co v něm zlomilo onu neochotu pomoci otci? V textu se píše: „Ale potom toho litoval a šel.“ Byla to empatie. Empatie s otcem nakonec byla tím, co ho přimělo vstát a jít. Vcítění se do otcovy nelehké situace a uvědomění si, že bude na všechno sám. A možná i vědomí otcovy dobroty a rozpomínání se na všechny ty momenty, kdy naopak otec pomohl jemu a byl mu nablízku. Tohle si táta prostě nezaslouží. Abych se na něj vykašlal.

Podobenství o dvou bratrech je, jako každé podobenství, o nás. Kterému z bratrů se momentálně více podobám, který z nich

mi je bližší? Směřuji za otcem na pole? Kolikrát jsem už otci slíbila, že přijdu? Proč se tomu nakonec tak nestalo? Rozmyslela jsem si to, něco mi do toho vlezlo, nestihla jsem to, nechtělo se mi? „Už jdu“, ale jsem opravdu na cestě za otcem? Nechystám se jen už už vyrazit z pohodlí své postele?

„Nechce se mi.“ Nechce se nám. A proč by se nám mělo chtít? Cesta za otcem na pole není určitě tak lákavá jako spousta jiných cest, které se před námi otevírají. Empatie. Empatie s Bohem Otcem se může stát jedním z momentů, proč nakonec na cestu víry nejen vyrazíme, ale i na ní vytrváme.

Vědomi si toho, jak láskyplně se k nám Otec choval a chová a my ho v tom tady nakonec necháme na holičkách, bez pomoci? Jak je Bůh pojímán v současné postmoderní Evropě? Jak je znevažován, vysmíván, popírán. „Kdyby byl Bůh, tak by přece nedopustil, aby...“, zní jasný důkaz neexistence Boha. Dobro na tomto světě není důkazem Boží existence, ale zlo je důkazem Boží neexistence.

Já přeci nemohu nechat tohoto milujícího Otce samotného, opuštěného, bez pomoci. Toho Otce, v nějž většina už ani nevěří, že existuje. Který mi dal život a od nějž pochází všechno, co mám. A který v posledku obětoval sám sebe, abych já mohla žít.

Být empatický znamená umět se vcítit v pocity toho druhého, často toho, který je slabší, který je zesměšňován, který prohrává, který trpí. A to je v tomto světě Bůh. Obětující se a obětovaný Beránek. Bůh na kříži, ubitý, osamělý, vysmíváný. Na jeho straně v jeho nelehké situaci chci být, za něj se musím postavit, jeho se zastat. Jinak bude na všechno sám. Tohle

si Bůh prostě nezaslouží. Musím za ním. S vědomím, že v mnoha jiných částech světa je cesta za Otcem daleko nebezpečnější a ti, kdo se na ní vydávají, riskují vlastní život i životy svých blízkých.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové o XVII. neděli
po svatém Duchu 27. září 2020
v Husově sboru ve Vršovcích.*

PROGRAM NA ŘÍJEN

4.10.	10 hod.	neděle	bohoslužba díkyvdání za úrodu	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
4.10.	13-18 hod.	neděle	Den architektury. Komentované prohlídky Husova sboru	kostel
7.10.	18.30 hod.	úterý	Noc literatury	kostel
11.10.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
18.10.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl
23.10.	17 hod.	pátek	schůze rady starších	horní místnost
23.10.	16 hod.	pátek	Z plna hrdla - hudební večer	kostel
25.10.	10 hod.	neděle	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
28.10.	15 hod.	středa	Modlitba za domov - přímý přenos ČT	kostel

KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@husuvsbor.cz
 tel.: 271724317 (Farní kancelář)
 271726461 byt faráře
 731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
 Centrum MANA, zapsaný spolek
 produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
 e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
tobias.frydl@vrsovickedivadlo.cz
 Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

OSOBNOST, KTERÁ SE MINULA S DOBOU, ALE ZÁROVEŇ JI PŘEDBĚHLA

S profesorem litovelského gymnázia Eugenem Stoklasem jsem se nesetkal v tomto ústavu, ke kterému se hrdě hlásám, jako ke své Alma Mater, ale jako kluk na naší chudobínské faře v prostorné a vždy pohostinné kuchyni. Ta sloužila i za jakýsi přijímací pokoj všech vzácných návštěv i příchozích.

Vážený pan profesor sem občas zajížděl z nedaleké Litovle za otcem, svým bývalým žákem. V neděli návštěvu spojil i s účastí na bohoslužbách. Byl-li ohlášen předem, zvolil otec na pořad bohoslužeb ze zpěvníku obvykle píseň Tak těžce sklíčená, jejíž verše na melodii ze Svatojánského kancionálu, složil právě on. Chtěl mu tím pochopitelně udělat radost - nakolik je jeho píseň oblíbená a jak ji rádi věřící zpívají. Nevím, jestli se kdy v jeho přítomnosti, zpívala jiná. Dovolte alespoň dvě sloky, které autora do jisté míry charakterizují.

Tak těžce sklíčená
ty duše člověka
kde najde úlevu
tvá bolest odvěká.

Ty zoufáš již?
Což nikde není klid?
Pojď pod kříž nade mnou
se tiše pomodlit.

Vždyť ve tmách života
jen láska světlem jest,
kde láska hřeje nás
tam bol lze každý snést.
Kde ní jí,
nic není bohatství,
pod šatem nádherným
se smutné srdce chví.

Kde jinde by mohl básník a navíc tento plachý, do sebe uzavřený mystik zažít, že mu jeho verše sborově interpretuje nejméně 100 přítomných? Myslím, že to povzneslo i potěšilo jeho sklíčenou, rozjitřenou, osamělou duši. Duši nedoceneného umělce „který ještě prožíval stesky a byly poetů konce 19. století, vycházel ze symbolismu, aby ponenáhlu ve své osamocení se přiklonil k romantickému pojmání světa a života a jeho básnického vyjádření“ jak básníka a rovněž svého profesora, výstižně charakterizoval Milan Rusínský. Nepochybuji, že ho u nás hrála i projevovaná úcta a láska, „co světlem jest“ v rodině bývalého studenta, mého otce, kterou on zase oplácel věnováním všech svých básnických sbírek, vydávaných zvláště po válce, bohužel pouze vlastním nákladem. Jeho básnická, do jisté míry staromilská tvorba už od lyrické prvotiny Září (1912) a další: Večer, Ocúny, Žluté listí ad. nenacházela ohlas u čtenářů ani u literární kritiky. Tento básník se minul se svou dobou, nejméně o půl století. I přes všechny otcovy snahy, využít velmi přátelských, důvěrných styků s básníkem Fr. Nechvátalem a přes něj s J. Horou, Fr. Halasem i jinými, nepodařilo se Stoklasovo básnické dílo, ani pouhý výbor z něj, oficiálně vydat v žádném renomovaném nakladatelství.

Ještě možná stojí za zmínku, kdy a jak se s profesorem Stoklasem otec poprvé setkal. Bylo to u rozdílových zkoušek, když, coby žák druhého ročníku měšťanské školy v Litovli, chtěl přestoupit rovnou do tercie gymnázia. A jediný profesor, u kterého u těchto

zkoušek neuspěl z němčiny, byl právě profesor Stoklas. Jen díky laskavému přístupu ředitele gymnázia prof. Dr. Fürsta, se třináctiletý polosirotek rozhodl zde přesto začít - být od primy. Opravdu zvláštní a někdy nepředvídatelné jsou okolnosti našich vzájemných seznámení, náklonností i následných přátelství.

Profesor Stoklas se jako básník sice minul se svou dobou, ale jako dramatik, překladatel, polyglot, literární historik a zároveň středoškolský pedagog na malém moravském městě, byl osobností na svou dobu zcela výjimečnou, mimořádně vzdělanou a erudovanou o níž se naší době může jenom zdát.

Kromě přeložených a upravených klasických dramát pro loutkové divadlo (Mackbet, Lakomec, Doktor Faust, atd.) uváděných místními loutkářskými nadšenci, psal i vlastní dramata. Já si vzpomínám, jak jednu Stoklasovu hru, nazvanou „V pekle“, se z iniciativy otce rozhodli nastudovat členové sdružení mládeže církve československé. Zkoušky na ni, v zimním období, probíhaly po několik večerů, kde jinde, než opět u nás v kuchyni. Slavnostní premiéry hry v sále místního hostince U Gargelů, byl samozřejmě přítomen i sám autor, a představení sklidilo velký úspěch.

Svých mimořádných, zasvěcených znalostí nejen české, ale i světové literatury využíval k překládání děl řady zahraničních autorů z němčiny, řečtiny, francouzštiny, angličtiny, slovinštiny, italštiny. Kolik překladů zůstalo jen v rukopisné podobě v jeho literární pozůstalosti!

Za básnický pseudonym si Stoklas zvolil jméno J. Rampach, podle jednoho z kopcovitých výběžků Dražanské vrchoviny, zvedajícím se nad nedalekými Myslechovicemi. (Rodišťe Jana Čepa, taktéž absolventa litovelského gymnázia z r. 1922, taktéž žáka Stoklasy, který nepochybně probudil u Čepa zájem o literaturu, o slovesnou uměleckou tvorbu i překlady a tak se podílel na zrodu budoucího spisovatele – jednoho z našich největších). Je ovšem jedna oblast, ve které Stoklas svou dobu překvapivě předběhl. Ve své studii „Průkopník rozhlasové estetiky“, upozornil M. Rusínský, rovněž litovelský rodák, (a pod Stoklasovým vlivem znamenitý bohemista, germanista, dramaturg Čs. rozhlasu, literát a překladatel), na to, jak profesor Stoklas ve druhé polovině dvacátých let se zaujatě zajímal o vynález rozhlasu. Cituji: „Nejprve ho zaujalo rozhlasové vysílání jen jako nástroj pouhé informace, sdělení. Pak jako prostředek k poznání jinak nedostupných hudebních zážitků... V té době litovelský samotář přemýšlí o poslání rozhlasu vůbec. Tehdy zadává brněnskému rozhlasu svá starší lyrická dramata. A Brno vysílá na sklonku roku 1929 Stoklasovu chopinovskou hříčku „Marche funebre“ a v březnu následujícího roku jeho „Září“. Hry, kde přišla ke cti jemně doprovodná scénická hudba a především slovo. Slovo básníkovo, jež bylo v rozhlasových dramatických celcích až dosud podceňováno. V rozhlasovém věstníku Radiojournal 1930 uveřejnil E. Stoklas svou studii pod názvem Úvaha o hře rozhlasové. A tato úvaha je vlastně naší první teoretickou estetickou studií, která o roky předběhla všechny pozdější práce. V ní autor vítá rozhlas jako prostředek, který pomůže probouzet estetické cítění našich posluchačů a oživit jejich zájem o básnic-

ké slovo.“ Škoda, že omezený prostor tohoto zamyšlení nedovolí ocitovat více. Závěrem chci ocenit Stoklasovu věrnost městu Litovli, jeho gymnázium i celému hanáckému kraji, byť pocházel z Jičína v Čechách. Na gymnázium nastoupil od školního roku 1909/1910 jako dvacetisedmiletý a zůstal zde plných třicet dva let. Pod jeho vlivem na tomto ústavu vyrůstalo, vzdělávalo se a z bohaté studnice Stoklasova vědění širokých záběrů, z jeho tvůrčí literární dílny i nevídané jazykové vybavenosti čerpalo jednatřicet absolventských ročníků své zaujetí, obdiv i lásku ke slovesnému umění, které dodává duchovní rozměr našemu životu. Tento umělecky tvořivý duch i vzdělanec se nenechal odradit a pokořit maloměstskými poměry, naprosto nedostatečným uznáním a oceněním, ani nemožností se prosadit jako básník a překladatel. Tím sloužil a dodnes může posloužit více než slovy svým osobním příkladem. Verba movent - exempla trahunt.

Alois Volkman

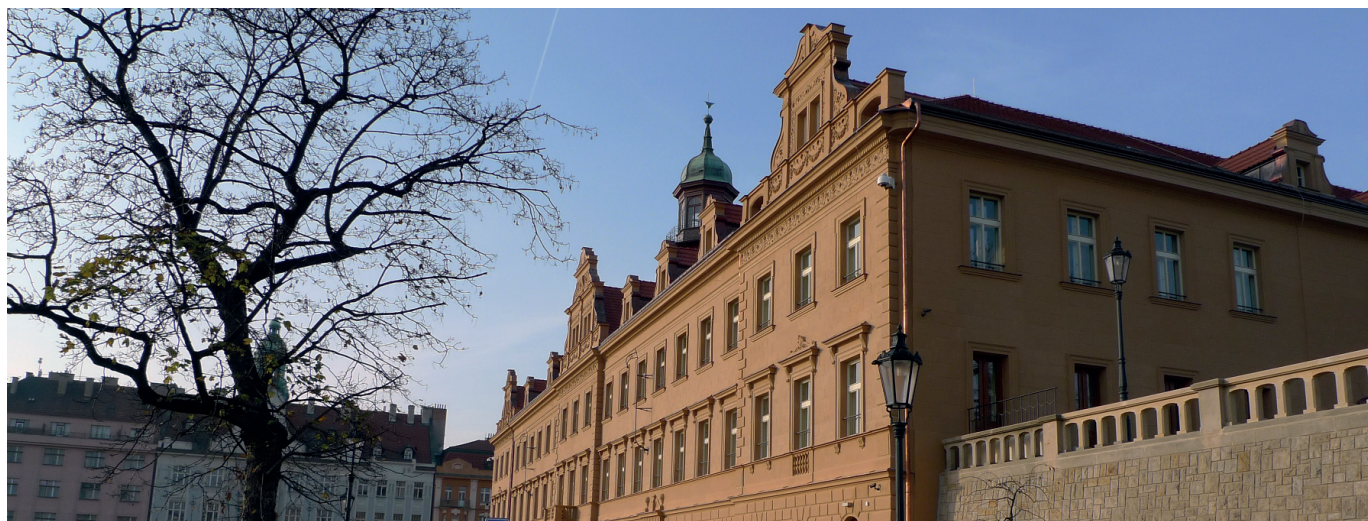
Ke vzpomínce svého tchána, MUDr. Aloise Volkmana, si dovoluji připojit ještě tu svoji, neb se také vztahuje k Stoklasově písni Tak těžce sklíčená. Má ve Zpěvníku ČČSH číslo 238 a patří mezi moje nejoblíbenější. Tematicky je řazena mezi písni postního období, ale svým rozjímavým, kontemplativním charakterem se hodí i pro celou řadu dalších příležitostí v běhu církevního roku. Pamatuji si, že jsme ji u nás ve sboru ve Vršovických zařazovali v časech zkoušek, kterými církev procházela, a pokaždé se píseň svým obsahem a melodií dotýkala rozjitřených srdcí: tišila vášně, dávala naději. Poprvé jsem ji slyšel zpívat v holešovickém husitském kostele při studentských bohoslužbách, na kterých jsme se jako bohoslovci podíleli kazatelskou a liturgickou službou. Psal se rok 1996 a do lavice vedle mě usedla - záměrně či mimoděk? moje spolužačka Adelka Volkmanová, vnučka faráře Volkmana z Chudobína. Z plna hrdla jsem zpíval Stoklasova slova: „Vždyť ve tmách života jen láska světlem jest, kde láska hřeje nás tam bol lze každý snést...“ Naše ruce se tehdy spojily a stiskly: jak jsem těm slovům tehdy rozuměl... A rozumím dodnes. Druhá moje vzpomínka, která se váže k této písni, pochází z doby, kdy jsem místo vojenské služby sloužil jako zdravotní bratr na lůžkovém oddělení Domova pro seniory v Rokytnici nad Jizerou. Každý čtvrtek jsem přehodil bílé prostěradlo přes stůl, který jsem dal doprostřed chodby, proměnil ho na oltář a sloužil bohoslužbu. Lidé trvale upoutaní na lůžko zůstávali na svých pokojích, jenom jsme otevřeli dveře, aby slyšeli, kdo mohl přišel nebo přijel na vozíku, a já sloužil bohoslužbu, týden co týden. Pokaždé byla na vyžádání píseň 238 Tak těžce sklíčená. Sklíčených bylo plné oddělení, ale ta píseň je dokázala zázračně povzbudit, utišit, smířit s jejich osudem. „Šťastným se můžeš stát,“ radí nám přes hranice věků profesor litovelského gymnázia Stoklas: „mým žákem chceš-li být, však neměj rozum jen, měj vždycky také cit! Bez soustrasti v mé nechod' objetí, chtěj lásku za lásku, však nikdy prokletí!“

David Frýdl

V dnešním čtení z Vršovického Hlasatele poodstoupíme trochu dál od Husova sboru a budeme se chvíli věnovat Vršovickému záměčku na protějším svahu, tak jak ho popsal v Obrázcích ze starých Vršovic bratr David Frýdl v roce 2007. Jeho historie je totiž tak mimořádná a pestrá, že se jí může pochlubit jen málo budov v Praze. „Záměček“ vlastně nikdy zámekem nebyl, protože v této čtvrti ani žádné šlechtické sídlo nikdy nebylo, ale do takové podoby bylo v polovině 19. století přizpůsobeno jedno ze stavení, které bylo původně skladištěm a manufakturou. U jeho počátků stál Josef Rangheri, lombardský rodák a vyhlášený pěstitel a zpracovatel hedvábí, který se roku 1776 usadil jako obchodník v Praze. Byl to on, který znovu pozvedl upadlou slávu pražského hedvábnictví, třebaže po svém příjezdu do královského města zde našel jen sad s velice zanedbanými morušemi. Pustil se do práce a nedaleko Koňské brány založil školku morušových stromků. I v jeho případě platilo, že jablko, nebo moruše?, nepadá daleko od stromu. Jeho syn Jindřich se stal po otci také horlivým výrobcem hedvábí a pro pěstování bourců morušových zakoupil v roce 1842 v malé výšce za Prahou Vršovických rozsáhlý pozemek nad farou, těsně vedle usedlosti Špendlíkářka a nechal zde vysázet na 200 moruší a kromě toho zde vystavěl budovu o mnoha místnostech pro následné zpracování, výrobu a skladování jednotlivých výtvarných výrobků hedvábnického řemesla. Po čase skoupil i pozemek, který původně náležel ke Špendlíkářce, což byla kdysi jedna z mnohých vršovických hospod a vyhlášeným místem nočních rejů a zábavy. Do dnešní doby se však Špendlíkářka, stejně jako nejstarší vršovický hostinec Na Kovárně, který stál přímo naproti ní, nedochovaly. Rangheri v roce 1857 umírá a zanechává po sobě šest dětí. Ty všechny zdědily otcův majetek, který se jim však nepodařilo udržet v takovém stavu, v jakém jim ho zesnulý hedvábník přenechal. Následné majetkové převody znamenaly zároveň i zánik hedvábnictví ve Vršovících. Rangherka se nakonec stala obecním majetkem. Vršovičtí radní pak rozhodli, že zde bude umístěna dívčí a chlapecká škola a také sem umístili útulek pro opuštěné děti. Z přiléhající veliké zahrady se pak stal veřejný park. V roce 1899 - 1900 byly původní dvě budovy spojeny v jeden celek v novorenesančním stylu a kromě školních tříd a opatrovny byly další místnosti pronajímány Pražanům na „letní pobyt“ a později byly upraveny jako „nájemní“ světnice pro sociálně slabé nájemníky. Své místo našla v Rangherce i vršovická radnice, která zde sídlila nepřetržitě od roku 1899 až do roku 1974. V průběhu těchto let zde byly ještě jesle, fara, muzeum, Masarykova liga proti tuberkulóze a protialkoholická poradna a nesmíme zapomenout na místní svatební síň, která sloužila ke sňatkům snoubenců z Prahy 10 ještě do poloviny 90. let dvacátého století. Po jejím uzavření už následovalo pozvolné chátrání doprovázené bezradností vedení radnice, jak s tímto cenným objektem naložit. Až v roce 2006 se objevilo řešení, které by mohlo tuto historickou budovu zachránit. Měl zde vzniknout nákladem více než 300 miliónů korun čtyřhvězdičkový hotel s krytým bazénem, do-

konce i s fitness, samozřejmě nová obřadní síň a řada obchodů...

Procházel jsem před několika dny v tichém zamyšlení okolo Rangherky. Zevnitř budovy se ozýval hluk sbíječky a čilý ruch stavařů, kteří pracují na jejím budoucím zvelebení. Do očí se mi dostával prach z bouracích prací, na jejichž konci bude nový život této vršovické budovy. Po moruších v přilehlém parku už není ani stopa, hedvábí v Praze také nikdo nevyrábí. Ty Rangheriho moruše mi ale v hlavě zůstaly. V korunách moruší podle biblického svědectví procházel Hospodin, když Davidovi ukazoval cestu k vítězství nad Pelištejci. K údolí moruší je přirovnán v žalmu lidský život. Až půjdete jako já okolo „zámečku“ vzpomeňte si na ten verš z 84. žalmu: „Ti kteříž jdouce přes údolí moruší, za studnici jej sobě pokládají, na něž i déšť požehnání přichází“. Jeho parafráze je i v našem Zpěvníku v písni 69.: „Jdem přes údolí moruší, poutníci, poutnice, hledáme nápoj pro duši u Boží studnice...“

Dnes si můžeme domyslet, že při tom rozvažování o budoucnosti Rangherky, bratra Davida ani v nejmenším nenapadlo, že všechno bude jinak. Ve zmíněném roce 2007 zůstaly ze zámečku zachovány jen obvodové zdi a průčelí. Vypadal spíš jako po bombardování než po rekonstrukci a tehdy vstoupili do celého projektu památkáři a vršovičtí radní začali zvažovat obrovskou sumu, na které by se museli také určitou měrou podílet. V průběhu roku 2009 došlo k mnoha jednáním, jejichž výsledkem byla změna záměru rekonstrukce na Domov spokojeného stáří. Interiér byl zcela přestavěn a vybaven nejmodernějším sociálním zařízením, aby sloužil co nejlépe potřebám seniorů. Architekti dokonce pamatovali i na to, aby zbudovali v nejhořejším patře kapli. Její slavnostní otevření se konalo v lednu 2015 a jako hosté se ho zúčastnili i zástupci místních církví, včetně naší husitské. Byl pozván také biskup Václav Malý, který její prostor posvětil. Od té doby pravidelně, týden co týden, vždy v pátek, se zde konají pro obyvatele zámečku střídavě katolické, evangelické i husitské bohoslužby. Za husity vzali na sebe tento závazek bratři David Frýdl a Olda Nováček a každý z nich tak nejméně jednou do měsíce v kapli slouží. Budiž jim všem tato služba požehnána a bohoslužby přispějí k tomu, aby v zámečku vládl přátelský a přívětivý duch a vzájemné pochopení.

Bohuslava Marková

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miloš Měřinský(1967)

Helena Valterová (1939)

Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 25. 9. 2019

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písní č. 146, 99 a modlitbami členů RS.

Bratr farář seznámil členy RS s realizovanými stavebními úpravami prostoru divadla MANA. Aktuální stav hotovosti ke dni 25. 9. 2020: Banka: KB 1 670,93 Kč, MMB 51 977,59 Kč, pokladna: 4 226,00 Kč. Závazky po splatnosti ke dni 25. 9. 2020 nejsou žádné.

První splátka půjčky ve výši 65 558,38 byla uhrazena, zbývající část ve výši 300 000 bude uhrazena do konce roku 2020. Půjčka je určena k financování projektové a prováděcí dokumentace k rekonstrukcím Husova sboru. Splátka odvodu do BS Pražské diecéze byla uhrazena částečně ve výši 114 947, zbývá uhradit 100 000 Kč.

RS souhlasí s prodloužením nájmu bytu č. 7 panu M. V. od 1. 7. 2020 na období dvou let ve výši 19 000 Kč + poplatky za služby 2 000 Kč.

RS stanovuje nájmem bytu č. 4 panu J. S. od 1. 8. 2020 do 31. 7. 2021 ve výši 10 500 Kč + poplatky za služby 2 000 Kč.

Pokoj č. 1 na ubytovně je v současné době využíván ke skladování dekorací divadla MANA a zůstává neobsazen. RS bere na vědomí.

Firma R. Schwarz odstoupila od realizace prací schválených na posledním jednání RS. Zakázku následně převzalo na základě poptávkového řízení konsorcium firem Libora Jurka a Jiřího Jandy v ceně 493 245, 50 Kč. RS odsouhlasila práce na tomto projektu.

RS odsouhlasila práce na projektu zastřešení anglického dvorku č. 2 v divadle MANA z ulice Na Kovárně dle nabídky firem pana Libora Jurka a Jiřího Jandy v ceně 418 999,90 Kč. O tomto rozhodnutí hlasovala RS v průběhu července 2020 per rollam.

Z obou zakázek na dvorcích č. 1 a 2 vyplynuly vícepráce v celkovém finančním rozsahu 124 960, 46. Po domluvě s dodavatelskými firmami byla vyjednána sleva ve výši 56 000 Kč na celkovou cenu 68 960, 46 Kč. RS přijímá předložené finanční plnění a schvaluje obsah realizovaných prací.

Plánované akce v Husově sboru

28. 10. 2020 Modlitba za domov v Husově sboru ve Vršovických

15. 11. 2020 Setkání k 100. výročí CČSH v Husově sboru ve Vršovických

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husovsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.